

VÌ SAO KHỈ ĂN LÚA, VƯỜN ĂN TRÁI CÂY

Chuyện kể rằng ngày xưa, Vườn và Khi là con cùng cha khác mẹ. Riêng Vườn siêng năng, còn Khi thì lười nhác. Một lần Khi, Vườn rủ nhau đi làm rẫy, nhưng lúc vào rừng, thấy nhiều cây quá, Khi chán nản chẳng muốn làm. Vườn phát cây xong, đang dọn rẫy, Khi mon men đến hỏi:

- Giờ anh phát rẫy thế này thì chừng nào ăn được?

Vườn trả lời:

- Đầu tiên là phát cây, phát xong để khô, khô xong gom lại, gom xong đốt, đốt xong trả, trả xong làm cỏ, chăm sóc, giữ thú, đuổi chim. Lúc chín thì hái, đem về phơi, phơi khô giã thóc, giã thành gạo đổ vào nồi, nấu ra cơm mới ăn được.

Nghe xong, Khi ngao ngán thở dài:

- Lâu quá! Biết chừng nào ăn? Anh không thấy đói bụng à? Tôi bây giờ vào rừng kiếm trái cây ăn trước. Làm nhiều bụng đói, gặp Khi cảm dỗ, Vườn cùng đi. Nhưng lúc đi, Vườn cứ đi thẳng, gặp trái cây gì ăn trái đó. Riêng Khi đang đi, gặp rẫy lúa sớm chín vàng ghé vào ăn lén. Thấy ngon hơn tất cả các trái cây rừng, nên từ đó Khi chuyên đi ăn lúa. Bao giờ lúa trơ gốc, Khi mới lại đi tìm trái cây ăn. Chỉ tội cho Vườn chưa gặp lúa lúc nào nên mãi đến ngày nay Vườn vẫn không biết ăn một lá lúa.

Người kể: Điều Hùng

(Trích *Truyện cổ các dân tộc Tây Nguyên*, Nhiều tác giả, NXB Văn hóa dân tộc, trang 381-382)